

·9·

PAINAJA

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

IMARIEFRED

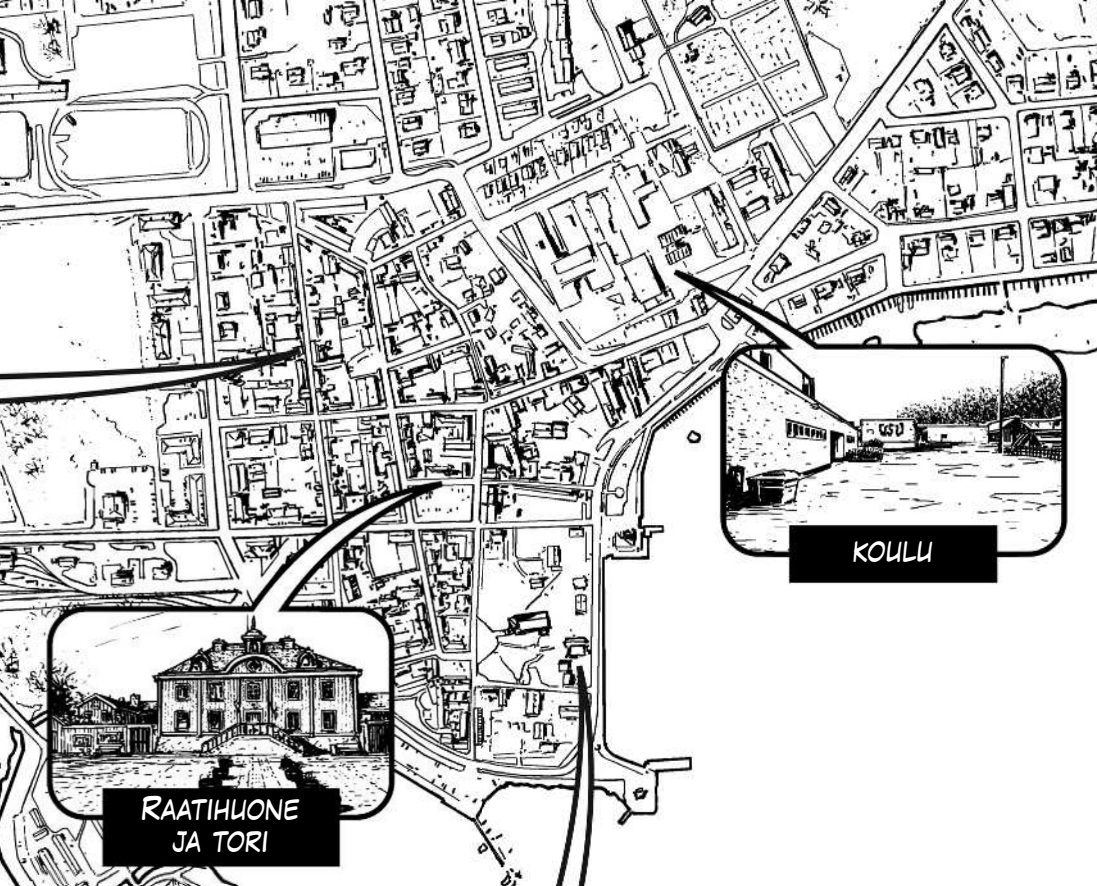

RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO

PEURAHAKA

KOULU

**RAATIHLUONE
JA TORI**

**ESTRIDIN JA
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 2 8 2

Viii... uuu... viii... uuu...

VIII... UUU... VIII... uuu... Oli jouluaattoilta. Hälytys-sireeni ulisi Mariefredin koululla. Viggo ja Alrik olivat murtautuneet sinne pelastaakseen Iriksen Migreeni-Magganin kynsistä.

Freja meni hälytyksestä aivan sekaisin. Se vinkui, haukkui ja ulvahteli vuoron perään.

Koko kouluhoitajan vastaanotto oli kuin pakastelokero. Ilma oli tupaten täynnä taikaa. Viggon ja Alrikin ympärillä leijaili tuoleja, paperia, ruiskuja ja muuta irtotavaraa. Keskellä lattiaa lojui valtava valkokäärme kuolleenä kuin kivi. Valkokäärmeen vieressä seisoj Iris jähmettyneenä paikoilleen kuin jääpatsas.

Iris pystyi liikuttamaan vain silmiään, eikä niiden

silmien kanssa ollut leikkimistä! Ne olivat niin pelottavat, että Alrik ja Viggo perääntyivät askeleen verran. Pupillit olivat mustat pystyviivat valkoisen keskellä, ihan kuin käärmeellä. Mitä Irikselle oli tapahtunut? Oliko hän vaarallinen?

Lopulta Alrik ryntäsi Iriksen luo.

– Auta minua! Alrik huusi Viggolle. – Meidän pitää saada hänet pois täältä.

Viggo ei kuitenkaan kuullut. Hän seiso i lamaantuneena paikoillaan ja tuijotti jotain Alrikin takana.

Alrik kääntyi ja veti kauhuissaan henkeä, koska siellä seiso i hämähäkki. Se oli hänen korkuisensa ja mustien, karkeiden karvojen peitossa.

Myös jättiläishämähäkki oli jäätynyt paikoilleen, mutta lattialla sen alla lojui keppi, joka oli niin kuuma, että jää ja sen sisään jähmettyneet hämähäkinjalat alkoivat sulaa. Sulamisen ääni tuntui puhkovan Alrikiin reikiä, joista kauhu valui sisään.

TIP, TIP, TIP.

Hämähäkin kahdeksan silmää kääntyivät heitä kohti. Sitten se nosti jähmeästi yhtä jaloistaan. Jää halkeili, rätsisi, suli. Hämähäkin alle muodostui vesilammikko.

TIP, TIP.

Tapahtelua ei olisi pitänyt pystyä kuulemaan, sillä hälytys soi edelleen, mutta mielessään Alrik kuuli joka ikisen

tipan, joka putosi lattialle hämähäkin alle. Ääni kaikui hänen kallonsa sisällä.

Alrik yritti saada Iriksen irti, mutta häntä ei kerta kaikkiaan voinut siirtää.

– Auta nyt jo! Alrik huusi taas Viggolle.

Viggo havahtui lomaannuksestaan ja ryntäsi myös eteenpäin. He kiskoivat ja työnsivät Iristä, mutta häntä oli mahdoton saada irti. Tuntui kuin he olisivat yrittäneet vetää paksua puuta maasta.

RÄKS!

Kuului risahdus, kun hämähäkki kiskaisi taas yhden jalkansa irti jäätyneestä lattiasta. Se nosteli vapaita jalkojaan ja työnsi ne vesilammikkoon.

LOISK!

Hämähäkki tuli askeleen lähemmäksi.

– EEEII! Viggo kiljui.

Jää-Iristä ei pystynyt siirtämään. Pian Viggosta ja Alrikista tulisi hämähäkinruokaa, ja Iris olisi jäätelöpuikko jälkiruuaksi. Viggo alkoi juosta paikoillaan, jalat halusivat paeta, mutta pää pakotti hänet jäämään.

Silloin Alrikin sisällä tapahtui jotain. Hän painoi käntensä patsaaksi jäätyneen Iriksen päälle. Iris katsoi häntä silmiin omilla käärmeensilmillään, ja Alrikista tuntui samalta kuin Estridin joskus tuijottaessa häntä vihreällä noitakatseellaan. Alrik muuttui täysin rauhalliseksi.

Sitten hänen sisimmästään syöksähti esiin räjähtävä voima, joka virtasi käsiin ja sormiin. Hän huusi sanaa, jota ei koskaan ollut kuullut. Ei se oikeastaan edes ollut mikään sana, pikemminkin kirkaisu tai parahdus.

Irti, hän ajatteli. IRTI!

Ja siinä silmänräpäyksessä jää suli Iriksen ympäriltä! Vesi virtasi hänen vartalostaan lattialle.

– Mi... mitä sinä teit? Viggo änkytti.

Viggon jalat lakkasivat juoksemasta. Sen sijaan ne alkoivat vapista ja täristä. Alrik näytti siltä kuin voisi pyörtyä millä hetkellä hyvänsä.

Iris kuitenkin töni molempia edellään oven suuntaan.

– Juoskaa! Iris käski. – Juoskaa, jos haluatte pysyä hengissä.

Iris, Alrik ja Viggo syöksyivät ulos kouluhoitajan vastaanotolta. Hälytys ulisi edelleen, ja he juoksivat kohti pääsisäänkäyntiä, josta pojat olivat murtautuneet sisään.

Missä Freja on? Alrik mietti ja katsoi ympärilleen. Äskenhän se oli tässä.

Juuri kun he aikoivat kavuta ulko-oven rikutun lasiruudun läpi ulos, pyyhälsi koulun pihalle auto, joka pysähtyi oven eteen. Ajovalot häikäisivät heidän silmiään.

– Vartijat! Viggo huohotti. – He voivat auttaa meitä! Heillä on varmasti pistooli.

– Oletko ihan tyhmä? Alrik puuskahti ja veti Viggoa käsivarresta. – Emme saa missään nimessä jäädä kiinni, koska silloin...

Alrik teki sormillaan nopean eleen kaulan poikki sen merkiksi, että häneltä ja Viggolta katkaistaisiin kaula, jos he joutuisivat syytetyiksi kouluun murtautumisesta.

– Mitä me sitten teemme? Viggo huusi.

Yhtäkkiä Freja ilmaantui kuin tyhjästä heidän eteensä. Se katsoi Alrikia vaativasti. ”Seuratkaa minua!” se tuntui sanovan ja säntäsi juoksuun.

Alrik, Viggo ja Iris seurasivat koiraa sokeasti. He juoksivat erityisen lujaa kouluhoitajan vastaanoton oven ohi. Viggo uskoi kuulevansa painavan jysähdyksen ovea vasten. Oli kuitenkin vaikea tietää varmasti, koska hälytys peitti kaikki äänet alleen.

Freja johdatti heidät sivukäytävään ja siellä rehtorinkanslian ja opettajainhuoneen ohi. Se ei pysähtynyt ennen kuin henkilökunnan sisäänkäynnillä, joka vei talon takana olevalle opettajien parkkipaikalle. Sitten se haukkui taas. ”Tästä pääsemme ulos”, se tuntui tarkoittavan.

– Hyvä tyttö! Alrik huohotti. – Hyvä tyttö!

Voi, miten hän rakastikaan Frejaa. Miten se saattoi olla niin älykäs?

Viggo painoi vihreää hätäkahvaa, ja ovi liukui auki ihan helposti.

Samalla hetkellä hälytys vaikeni. Ilmeisesti vartijat olivat saaneet sen sammutettua.

– Entä jos vartijat päätyvät nyt hämähäkinruuaksi? Viggo sanoi. – Meidän täytyy varoittaa. . .

– Tuo tuolla ei ole mikään hämähäkki! Iris sanoi. – Se on musta noita. Noita ei halua tappaa vartijoita. Hän haluaa vain tappaa meidät. Ja Estridin ja Magnarin. Sekä vallata kirjaston. Meidän täytyy päästä pois täältä.

Samassa he kuulivat toisenkin koiran haukkuvan.

– Voi ei, vartijoilla on koira! Viggo puuskutti.

Freja hörästi korviaan.

– Tuonne päin, Alrik kuiskasi ja nyökkäsi kohti varastoa, joka oli opettajien parkkipaikan takana.

He juoksivat kyyryssä parkkipaikan poikki, ja juuri heidän päästyään varaston suojaan vartija avasi henkilökunnan sisäänkäynnin oven ja astui pimeälle pihalle.

– HOHOI! hän huusi. – Kuka siellä?

Vartijan taskulampun valo heilahteli edestakaisin parkkipaikalla ja varaston seinällä. Vartiokoira veti talutushihnassa.

– TULKAA ESIIN! vartija huusi. – Muuten usutan koiran kimppuunne!

Vartijakoira haukkui malttamattomana. Äänestä kuuli, että se oli iso ja todella innokas jahtaamaan murto-varkaita.

Sekunnit kuluivat. Alrik, Viggo ja Iris istuivat hiirenhiljaa varaston takana. He eivät liikahtaneetkaan, paitsi Freja. Alrik piti kiinni sen kaulapannasta, mutta koira yritti tempoa itseään vapaaksi.

– Nyt juostaan, Iris kuiskasi.

– Odota, Alrik toppuutteli. – He eivät saa nähdä meitä. Sinun täytyy tajuta se.

Freja alkoi heiluttaa häntäänsä ja vikistä kuin olisi todella mielellään leikkinyt kivan vartiokoiran kanssa.

Hiljaa, Freja! Alrikin teki mieli huutaa. Istu ja ole hiljaa!

– Nyt päästän koiran irti! vartija huusi pimeään. – Etsi, Musti! ETSI!

Vartiokoira säntäsi liikkeelle. Se laukkasi suoraan heitä kohti.

L U K U 2 8 3

Tyhmä, tyhmä koira!

ALRIK KUULI KOIRAN juoksevan kohti varastoa. Se tuntui tietävän, että he olivat piilossa varaston takana.

Silloin Freja ei kestänyt enää. Se riuhtaisi itsensä irti ja ryntäsi parkkipaikalle. Sitten se pysähtyi ja heilutti häntäänsä.

Alrik hakkasi nyrkeillä päätään.

Tyhmä, tyhmä koira! hän huusi mielessään. Tämä ei ole mitään leikkiä!

Vartiokoira Musti teki kuitenkin äkkijarrutuksen ja näytti hyvin kiinnostuneelta Frejasta. Se nuuhki ilmaa kuonollaan. Ja sekin heilutti häntäänsä!

– Jatka etsimistä, Musti! vartija komensi.

Musti ei kuitenkaan kuunnellut. Nyt se ja Freja olivat täysin paneutuneet tervehtimään kohteliaasti toisiaan eli nuuhkimaan toistensa peräpäätä. Freja painoi häntänsä sivuun.

– EI! vartija karjui. – Tänne, Musti!

Mutta Musti ei välittänyt, sillä nyt koirat leikkivät yhdessä ja kieppuivat toistensa ympärillä. Lumi vain pölysi.

Vartijan lähestyessä Freja livahti tiehensä. Se kirmasi päätä pahkaa opettajien parkkipaikan halki kohti keskustaa. Musti ampaisi perään. Muutamassa sekunnissa ne olivat tipotiessään.

– Hemmetti soikoon! vartija jylisi ja lähti juoksemaan koirien perään.

– MUSTI! he kuuluivat vartijan huutavan. – KÄSKIN SINUN TULLA TÄNNE!

He näkivät vartijan häipyvän tiehensä.

– Mitä tapahtui? Viggo kuiskasi.

– Luulen, että... Freja juuri pelasti meidät, Alrik sanoi ääni väristen.

– Meidän pitää lähteä kirjastoon, Iris totesi. – Musta noita on vahvempi kuin koskaan. Jos hän ehtii sinne ennen meitä, hän tappaa Estridin ja Magnarin ja ottaa kirjaston haltuunsa. Minulla on kuitenkin vielä vähän valkokäärmeen voimaa jäljellä. Ehkä voin estää noidan aiheet.

L U K U 2 8 4

Pian taika on lopussa

ALRIK, VIGGO JA Iris juoksivat veren maku suussa kohti kirjastoa tuhatta ja sataa!

Alrik tähyili koko ajan Frejaa. Missä se oli? Entä jos sille oli tapahtunut jotain kamalaa?

Heidän päästyään perille Magnar avasi oven.

– Iris! hän huudahti ja kaappasi tytön suureen syliinsä.
– Luulimme, että olet lähtenyt luotamme kokonaan.

Näytti siltä, ettei Magnar irrottaisi otettaan koskaan.

– Tyttö pieni! hän sanoi. – Missä sinä oikein olet ollut?

Iris oli läpimärkä, ja hänen ylähuulestaan oli hyytynyt verta Migreeni-Magganin pois riuhtaiseman nenärenkaan jäljiltä.

Estrid ilmestyi Magnarin taakse. Heti nähdessään Iriksen hän astahti kuitenkin nopeasti taaksepäin ja tarttui keppiinsä, melkein kuin olisi pelännyt.

– Mitä silmillesi on tapahtunut, Iris? Estrid kysyi puristaen keppiä lujaa.

Iris irtautui Magnarin halauksesta. Hänen valkokäärmesilmänsä hakeutuivat ylös, ja hän näytti kuulostelevan jotain. Muut eivät kuulleet kuitenkaan mitään.

– Musta noita aikoo tulla tänne, Iris sanoi. – Tunnen sen. Hän. . . hän on muuntautumassa takaisin todelliseksi itsekseen. Hän haluaa vallata kirjaston. Pidetään kiirettä!

Iris syöksyi portaita alas, ja muut seurasivat perässä. Viggo ja Alrik kertoivat hengästyneinä Estridille ja Magnarille, että musta noita oli Migreeni-Maggan. He kertoivat myös hämähäkistä ja kouluhoitajan vastaanottohuoneesta. Kaikki juoksivat maanalaista käytävää pitkin kirjastoon. Estrid veti painavan oven kiinni.

– Piiloutukaa! Magnar käski.

– JUOKSUHAUTOIHIN! kissalakkinen pikkupiru kirkui häkistään.

– Ei täällä voi piiloutua mihinkään, Iris sanoi.

– Mitä silmillesi on tapahtunut? Estrid kysyi uudelleen. – Mikä sinusta on tullut?

– Vahva, Iris vastasi ja kohtasi Estridin tutkivan katseen.

– Tietäisitpä vain. Tällaista on olla noita, läpikotaisin.

– Pelasta meidät sitten! Estrid sanoi epäilystä ääneseensä. – Minähän olen vain puolinoita.

Iris käänsi selkensä muille ja katseli pitkin kirjaston hyllyjä. Hän oli aina viihtynyt täällä, tuntenut aina kunnioitusta kaikkia kirjaston vanhoja kirjoja ja esineitä kohtaan.

Nyt kuitenkin tuntui vielä paremmalta. Kirjastossa oleminen oli kuin olisi laskeutunut juuri sopivan lämpöiseen altaaseen, olo oli lämmin ja turvallinen. Hän ei ollut koskaan ennen kokenut yhtä vahvasti, että kirjasto oli elävä.

Hän ei piitanut siitä, että oli veren peitossa ja oli äsken liukastellut tulvivassa vessavedessä taistelemassa mustaa noitaa vastaan. Hän ei piitannut siitä, että musta noita oli tulossa. Iris tunsu itsensä kuningattareksi. Hän oli täynnä ihanaa valkokäärmeen voimaa, joka oli kuin jatkuvaa ilotulitusta hänen sisällään.

Joitakin kirjoja kolisi alas hyllyiltä, ja Iris tajusi, että ne yrittivät hypätä hänen syliinsä kuin kömpelöt koiranpennut. Hän ei voinut olla nauramatta. Jostain kaukaa hän kuuli muiden äänet:

- Mikä kirjoja vaivaa?
- Mille sinä naurat, Iris?
- Onko hän seonnut?

Iris ei kuitenkaan vastannut. Hän sinkosi palautus-

loitsun hyllyistä hyppiviä kirjoja kohti. Taikavoima pulppuili hänen sormistaan kuin poksahteleva popcorn. Hänen ei tarvinnut edes ponnistella. Kirjat lensivät taikaisin paikoilleen.

Yksi kirjoista törmäsi Iriksen käteen. Kun hän kosketti sitä sormenpäillään, tapahtui jotain omituista. Hän ikään kuin meni kirjan sisään puoleksi sekunniksi. Kun kirja sitten taas lensi pois hänen luotaan, hän tiesi kaiken, mitä siinä luki. Kirja käsitteli taikapuita. Hetkessä hän tiesi tarkalleen, miltä ne näyttivät, millaisia taikaominaisuuksia niillä oli ja missä päin maailmaa niitä kasvoi. Puf, noin vain. Se oli valkokäärmetaian ansiota.

Muut huusivat edelleen hänen ympärillään, mutta hänellä ei ollut aikaa kuunnella.

Kivipöydällä häkissään kissalakkinen pikkupiru ulvoi:

– SUOJAUTUKAA!

Iris imi yhtä rastaateistään, jossa oli jäljellä hieman valkokäärmeen kyyneliä. Pian taika olisi lopussa.

Valkokäärme katseellaan hän pystyi näkemään kirjas-ton taikasuojan. Nyt hän ymmärsi, miten se toimi. Se oli kiinnittynyt erilaisiin esineisiin kuin valonsäteistä koostuva hämähäkinseitti. Taikasäikeet muodostivat yhden suuren verkon seinille ja kattoon. Esineet, joihin

verkko kiinnittyi, eivät näyttäneet mitenkään erikoisilta. Oli pieni, kehyksistään irronnut peili, pölyinen täytetty lintu, halkeillut lasipullo ja parikymmentä muuta samankaltaista esinettä. Nyt Iris ymmärsi, miksi Estrid ja Magnar alituiseen jankuttivat, ettei kirjastossa mitään saanut siirtää tai viedä pois sieltä.

Iris näki esineiden liittävän yhteen vanhoja suoja-loitsuja kaikilta Mariefredin tavallisilta asukkailta kerätyllä voimalla. Joka kerran, kun joku teki tai sanoi jotain ystävällistä, suoja vahvistui. Jos joku vain lausui sanan ”rauha” eli *fred*, joka sisältyi kaupungin nimeen, Marie-FRED, suoja vahvistui. Se oli kuin kaksikomponentti-liimaa, joka koostui ihmisten hyvyydestä ja loitsuista. Yhdessä niistä muodostui uskomattoman vahva suoja. Yksinkertaista ja oivaltavaa taikuutta.

Esineet siis toimivat ikään kuin verkon ripustus-koukkuina mutta myös kaupungin asukkailta kerättävän voiman vastaanottajina. Ja kun Iris nyt mietti asiaa, niin kaikki esineet näyttivät todella kuluneilta ja rikkinäisiltä, ehkä vielä kuluneemmilta kuin silloin, kun hän ensimmäistä kertaa astui kirjastoon.

Nyt oli kiire, koska musta noita oli lähtenyt Mariefredin koululta ja oli matkalla kirjastoon. Iris tunsu sen. Samalla Iriksessä oleva valkokäärmetaika heikkeni koko ajan.

– Tietenkin! Iris huudahti.

Nyt hän tiesi, miten voisi vahvistaa kirjaston taikasuojaa. Hänen pitäisi vain...

Silloin hänen takaansa kuului RYSK!